

Dieter David, *Roeselare, centrum van de Vlaamse heropstanding? De Vlaamse beweging in Roeselare na de Tweede Wereldoorlog, 1944-1968*, Roeselare, stad Roeselare, 2002, 304 pp., ill.

Met de publicatie van de licentiaatsverhandeling van deze oud-student van prof. Louis Vos, zet de stad Roeselare het lofwaardig initiatief verder om verdienstelijk wetenschappelijk onderzoek een ruimere bekendheid te geven.

De auteur wil een vervolg brengen op de studie van F. Boudrez die de Vlaamse beweging tijdens het interbellum bestudeerde. In tegenstelling met wat hij in zijn algemene titel stelt, gaat zijn aandacht vooral uit naar de evolutie van de lokale Vlaams-nationalistische partijen. Zo komen achtereenvolgens de Vlaamse Concentratie, de Christelijke Vlaamse Volksunie en de Volksunie aan bod. Hij vraagt zich daarbij telkens af hoe hun uitbouw verliep, wie erbij betrokken was, met welke tegenstand ze af te rekenen hadden, hoe ze zich verhiielden tot de vooroorlogse Vlaams-nationale verenigingen en in welke mate ze hebben bijgedragen tot het partijpolitieke Vlaams-nationalisme na 1965. In die vraagstelling betreft hij het breed-culturele veld met het Davidsfonds, het Willemsfonds, het 11 juli-comité, vieringen als het Rodenbachjaar, het Vlaams Cultureel Actiecomité en de Vlaamse Volksbeweging als voornaamste actoren.

De interne verwickelingen binnen de Vlaams-nationale partijen bakenen trouwens de hoofdstukken van zijn betoog af. Onmiddellijk na de oorlog, keken ze angstig op naar de oppermachtige positie van de CVP, werden ze verscheurd door verdeeldheid en de naweën van de epuratie. Daarop bleven ze een tiental jaren zonder veel toekomstperspectieven voortploeteren. De komst van Mik Babylon en de 'bom' van de gemeenteraadsverkiezingen van 1964 zorgen dan voor wat de auteur noemt de "*Vlaams-nationale krachtextplosie*" en de onverwachte opgang van de Volksunie.

Dat vernauwd perspectief van de auteur, met name "*het brengen van een verhaal van een herrijzenis na de klap die het einde van de Tweede Wereldoorlog voor het Vlaams-Nationalisme met zich meebrengt*" (p. 7) heeft voor gevolg dat hij wel het milieu van de Vlaams-nationalisten nauwkeurig beschrijft, maar dat hij de Vlaams-gezinde strekkingen in de CVP die in 1950 84,69% van de kiezers achter zich kreeg, onderbelicht laat. Zo missen we een grondig onderzoek naar de context van 1964 waarin de unieke doorbraak van Babylon zich voordeed. Hij wijst er wel op dat de Volksunie een kartel tot stand bracht met de PVV, dat ze kon profiteren van het ongenoegen na de fusie van Roeselare met Beveren, van de verdeeldheid bin-

nen de middenstand, maar hij gaat niet verder in op de oorzaken van die verdeeldheid. Het zwak inzicht in de evoluerende krachtsverhoudingen tussen de standen binnen de CVP en van de sociaal-economische evolutie van zijn stad in het algemeen spelen hem hier duidelijk parten. Tot zijn verdediging dient gezegd dat het bronnenmateriaal waarop hij zich diende te steunen er erg mager en weinigzeggend uitzag. [ROMAIN VAN EENOO]